

Det hører imidlertid til de Spørgsmaal, der ligesom mange andre kunne blive Genstand for Behandling i Udvalget.

Den ærede sidste Taler kom ind paa den Betragtning, som ogsaa var fremme ved Behandlingen af den nugældende Lov, nemlig Betydningen af, at Hensynet til en let Adgang til at faa Krudt til det almindelige Brug ogsaa kom frem her. Jeg skal dog henlede Opmærksomheden paa, at der er ikke noget vundet ved ganske i Almindelighed at opstille en Regel for Krudt, altsaa at Krudt frit skulde kunne indføres og forsendes, uden at der skulde være givet særlige Regler derfor, eller uden at de særlige Regler, som blive givne for de stærkere virkende Sprængstoffer, kom til Anvendelse derpaa. Vi kunne nemlig ikke blive staaende ved den almindelige Betegnelse, Krudt. Jeg skal henvise til, at i den Anordning, som i 1894 blev givet i Henhold til § 10 i den nugældende Lov, nævnes der ca. halvandethundrede Sprængstoffer, paa hvilke de paabudte Sikkerhedsforanstaltninger skulde komme til Anvendelse, og af dem kaldes omtrent Tredjedelen for Krudt med et eller andet Tillæg for at skelne det fra andre Krudtstoffer. Naturligvis er jeg i øvrigt fuldstændig enig i, at man saa vidt mulig maa se at faa en saadan Redaktion, at man ikke paa nogen Maade generer Benyttelsen af det egentlige Krudt — derved forstaar jeg, hvad der bruges til Jagt — og det kan meget godt være, at saaledes som Bestemmelsen i § 1 a. her er affattet, kan der være Sprængstoffer, der nu bruges ved Jagt, som ikke der komme med. Spørgsmaalet er jo, om man skal gaa den ene eller den anden Vej, om man skal sige, det staaer frit for at indføre alt, hvad der ikke er forbudt, der skal ikke træffes særlige Foranstaltninger, medmindre saadanne ere paabudte — det er jo det, man gør nu — eller man skal sige, det er forbudt at indføre Sprængstoffer, saa længe Tilladelse ikke er givet til at indføre dem, under Iagttagelse af visse Forsigtighedsforanstaltninger. Begge ærede Talere ere jo enige om, at det sidste Princip bør lægges til Grund, men enten man gaar den ene eller den anden Vej, frembyder der sig Vanskeligheder. Det har vist sig, at den nuværende Ordning fører til den efter Omstændighederne ikke ufarlige Tilstand, at der, uden at Autoriteterne have faaet Opmærksomheden rettet derpaa, kan blive indført Sprængstoffer, som ere meget farlige, naar man ikke omgaas dem med meget stor Forsigtighed, saa at der kan afstedkommes

Skade ved dem. Det er Grunden til, at man hellere bør gaa den anden Vej, hvor ved der ganske vist kan fremkomme et lille Ophold, indtil man faar erhvervet den fornødne Anordning, hvorefter det tillades at indføre et nyt Stof. Og det vil jo ogsaa kunne hænde paa det her omhandlede Omraade, at der opdages en Krudtart, som kan bruges til Jagt, og som ikke vil falde ind under § 1 a. Det er meget muligt, at det røgfri Krudt kan tages med ved Redaktionen, men den Mulighed er jo saa altid til Stede, at der senere kan komme andre Arter af Krudt, som det vil være heldigt at kunne bruge og at kunne bruge, uden at de ere undergivne særlige Forsigtighedsforanstaltninger. Sker saa det, er der ikke andet at gøre, end at man maa have en Forandring i de gældende Bestemmelser, og hvis denne Forandring ikke kan faas ved Anordning, maa man have en Lovforandring, men det er noget, man altid er udsat for, naar man er inde paa et Omraade, hvor Udviklingen kan medføre, at der trænges til Bestemmelser, som man ikke tidligere har kunnet tage Hensyn til, fordi den Genstand, man nu har med at gøre, ikke tidligere har eksisteret. Det gælder navnlig, hvor der er Tale om Resultater af kemiske Opfindelser, men jeg tror ikke, at det vil voldsom vanskelighed.

Jeg maa saaledes ganske henstille til Rigsdagens to Ting, om de ville blive paa den Vej, man nu er inde paa, eller man vil gaa en ny. Jeg tror imidlertid ikke, at man skal opgive at gaa den ny Vej, selv om det kan paavises, at der kan komme Lejligheder, hvor det vil blive nødvendigt af Hensyn til et nyt Stof at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Det vil jo ses, at Forholdet nok kunde være det, at Sagen ikke vil kunde ordnes ad anordningsmæssig Vej. Der vil imidlertid ikke være noget til Hinder for, at man til § 1 a knyttede en Bestemmelse, hvorved man giver Justitsministeriet den Bemyndigelse, at a) ogsaa gennem Anordning kunde udvides til andre Stoffer end de der nævnte.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de faldne Detailbemærkninger. Den første ærede Taler (P. G. C. Jensen) henlede Opmærksomheden paa en Uoverensstemmelse mellem § 6 og Motiverne til denne. Det er ganske rigtigt, jeg har selv haft Øje derfor, efter at Lovforslaget er kommet frem. Sagen er nemlig den, at i første Affattelse af § 6, saaledes som den var bestemt til at forelægges dette Ting,